

67 CAÑONAZOS TALMÚDICOS: VOL. 60
(Sanhedrin 56a-b: Leyes de Noé)

תנו רבנן: שבע מצות נצטוו בני נח. (1) דינין (2) וברכת השם (3) ע"ז
(4) גילוי עריות (5) ושפיכות דמים (6) וגזל (7) ואבר מן החי. (56b)
רבי חנניה בן גמליאל אומר: אף על הדם מן החי.
רבי חידקא אומר: אף על הסירוס.
רבי שמעון אומר: אף על הכישוף.
רבי יוסי אומר: כל האמור בפרשת כישוף בן נח מוזהר עליו. (דברים
יח) "לא ימצא בך מעביר בנו ובתו באש קוסם קסמים מעונן ומנחש
ומכשף וחובר חבר ושואל אוב וידעוני ודורש אל המתים וגו' ובגלל
התועבות האלה ה' אלהיך מוריש אותם מפניך" ולא ענש אלא אם
כן הזהיר.
רבי אלעזר אומר: אף על הכלאים.
מותרין בני נח ללבוש כלאים ולזרוע כלאים ואין אסורין אלא
בהרבעת בהמה ובהרכבת האילן.

מנהני מילי?

אמר ר' יוחנן: דאמר קרא (בראשית ב) "ויצו ה' אלהים על האדם
לאמר מכל עץ הגן אכול תאכל"
. "ויצו" - אלו הדינין וכן הוא אומר: (בראשית יח) "כי ידעתיו למען
אשר יצוה את בניו וגו'"
. "ה" - זו ברכת השם וכן הוא אומר: (ויקרא כד) "ונוקב שם ה' מות
יומת"
. "אלהים" - זו עבודה זרה וכן הוא אומר: (שמות כ) "לא יהיה לך

אלהים אחרים...”

”על האדם” זו שפיכות דמים וכן הוא אומר: (בראשית ט) ”שופך

דם האדם וגו’”

”לאמר” זו גילוי עריות וכן הוא אומר: (ירמיהו ג) ”לאמר הן

ישלח איש את אשתו והלכה מאתו והיתה לאיש אחר”

”מכל עץ הגן” ולא גזל.

”אכל תאכל” ולא אבר מן החי.

כי אתא רבי יצחק תני איפכא.

”ויצו” זו עבודה זרה.

”אלהים” זו דינין.

בשלמא אלהים זו דינין דכתיב (שמות כב) ”ונקרב בעל הבית

אל האלהים” אלא ”ויצו זו ע”ז” מאי?

משמע רב חסדא ורב יצחק בר אבדימי.

חד אמר: (שמות לב) ”סרו מהר מן הדרך אשר צויתים

עשו להם וגו’”

וחד אמר: (הושע ה) ”עשוק אפרים רצוץ משפט כי הואיל

הלך אחרי צו”

מאי בינייהו איכא בינייהו?

גוי שעשה ע”ז ולא השתחוה לה.

למאן דאמר עשו משעת עשייה מיחייב למאן דאמר כי הואיל

הלך עד דאזיל בתרה ופלח לה.

אמר רבא: ומי איכא למאן דאמר גוי שעשאה ע"ז ולא השתחוה לה
חייב?

והתניא: בעבודה זרה דברים שבית דין של ישראל ממיתין
עליהן בן נח מוזהר עליהן. אין בית דין של ישראל ממיתין עליהן
אין בן נח מוזהר עליהן.

למעוטי מאי? לאו למעוטי גוי שעשה ע"ז ולא השתחוה לה?
אמר רב פפא: לא. למעוטי גיפוף ונישוק.
גיפוף ונישוק דמאי?
אילימא כדרכה בר קטלא הוא אלא למעוטי שלא כדרכה.

דינין בני נח איפקוד?

והתניא: עשר מצות נצטוו ישראל במרה שבע שקיבלו עליהן
בני נח והוסיפו עליהן: דינין ושבת וכיבוד אב ואם.
"דינין" דכתיב (שמות טו): "שם שם לו חוק ומשפט"
"שבת וכיבוד אב ואם" דכתיב (דברים ה) "כאשר צוך ה'
אלהיך..."

ואמר רב יהודה: "כאשר צוך" במרה!

אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה: לא נצרכה אלא לעדה ועדים
והתראה.

אי הכי מאי והוסיפו עליהן דינין!

אלא אמר רבא: לא נצרכה אלא לדיני קנסות.

אכתי והוסיפו בדינין מיבעי ליה!

אלא אמר רב אחא בר יעקב: לא נצרכה אלא להושיב בית דין בכל
פלך ופלך ובכל עיר ועיר.

והא בני נח לא איפקוד?

והתניא: כשם שנצטוו ישראל להושיב בתי דינין בכל פלך ופלך
ובכל עיר ועיר כך נצטוו בני נח להושיב בתי דינין בכל פלך
ופלך ובכל עיר ועיר.

אלא אמר רבא האי תנא תנא דבי מנשה הוא דמפיק ד"ך ועייל
ס"ך!

דתנא דבי מנשה: שבע מצות נצטוו בני נח: (1) ע"ז (2) וגילוי עריות
(3) ושפיכות דמים (4) גזל (5) ואבר מן החי (6) סירוס (7) וכלאים.

רבי יהודה אומר: אדם הראשון לא נצטווה אלא על ע"ז בלבד
שנאמר: "יצו ה' אלהים על האדם..."

רבי יהודה בן בתירה אומר: אף על ברכת השם.
ויש אומרים: אף על הדינים.

כמאן אזלא הא? דאמר רב יהודה אמר רב:

"אלהים אני" לא תקללוני,

"אלהים אני" לא תמירוני,

"אלהים אני" יהא מוראי עליכם.

כמאן? כיש אומרים.

תנא דבי מנשה אי דריש "ויצו"–אפילו הנך נמי!

אי לא דריש "ויצו" הני מנא ליה?

לעולם לא דריש "ויצו"!

הני כל חדא וחדא באפי נפשיה כתיבא.

ע"ז וגילוי עריות (57a) דכתיב (בראשית ו): "ותשחת הארץ לפני האלהים" ותנא דבי רבי ישמעאל: בכל מקום שנא' השחתה אינו אלא דבר ערוה ועבודה זרה.

דבר ערוה שנא': (בראשית ו) "כי השחית כל בשר את דרכו עבודה זרה דכתיב: (דברים ד) "פן תשחיתון ועשיתם וגו'" ואידך אורחייהו דקא מגלי.

שפיכות דמים דכתיב: (בראשית ט) "שופך דם האדם וגו'" ואידך קטלייהו הוא דקמגלי.

גזל דכתיב: (בראשית ט) "כירק עשב נתתי לכם את כל" וא"ר לוי כירק עשב ולא כירק גנה. ואידך ההוא למישרי בשר הוא דאתא.

אבר מן החי דכתיב: (בראשית ט) "אך בשר בנפשו דמו לא תאכלו" ואידך ההוא למישרי שרצים הוא דאתא.

סירוס דכתיב: (בראשית ט) "שרצו בארץ ורבו בה" ואידך לברכה בעלמא.

כלאים דכתיב: (בראשית ז) "מהעוף למינהו" ואידך ההוא לצותא בעלמא